

Nr 381.

Av herr **Johansson** i Mysinge m. fl., om revision av bestämmelserna rörande rätt för efterlevande maka och barn till innehavare av tillstånd att bedriva yrkesmässig drosktrafik att fortsätta rörelsen utan särskilt tillstånd.

Enligt kungl. förordningen den 25 oktober 1940 angående yrkesmässig automobiltrafik m. m. 17 § 2 mom. gäller, att dödsbo eller konkursbo efter innehavare av tillstånd att driva yrkesmässig trafik har rätt att fortsätta rörelsen under högst ett år från dödsfallet respektive första borgenärs-sammanträdet. Detta stadgande har tillkommit för att vederbörande skall få viss respittid med att avveckla rörelsen och icke nödgas realisera till rörelsen hörande fordon och övriga inventarier till ruinerande priser. Särskilt då fråga är om efterlevande änka och barn, vilka på grund av ålder, icke avslutad skolgång eller annan omständighet, varöver vederbörande icke råder, icke kunna försörja sig genom eget förvärvsarbete, gör sig behovet av en betryggande respittid med alldeles särskild styrka gällande. I sådant läge har respittiden betydelse icke blott ur synpunkten att avveckla rörelsen utan även — stundom kanske främst — med sikte på familjens tillbörliga försörjning under en i skilda hänseenden mycket prövande övergångstid.

Det torde vara uppenbart, att ett år är en alldeles för kort tid för att avveckla rörelsen på ekonomiskt rimliga villkor. Vetskapen om att trafikrättigheten upphör inom ett år, skänker otvivelaktigt den presumtive köparen vissa högst väsentliga fördelar gentemot säljaren, som för denne kunna bli ödesdigra och som förvisso icke avsetts med ifrågavarande stadgande. Det har inte sällan inträffat, att den efterlevande maken till en droskägare måst sälja bil och övriga inventarier till förlustbringande priser. Ingen lärer härom vilja göra gällande annat än att sten lägges på börda i en situation, då i stället varje åtgärd, som är ägnad att lätta bekymren, framstår såsom synnerligen trängande.

I vår tid, då alla kräva social trygghet, kan det knappast vara förenligt med rimliga krav på rättvisa, att änkan efter en droskägare indirekt på grund av offentligrättsliga bestämmelser skall försättas i ett ekonomiskt bekymmersamt läge. En revision av gällande bestämmelser i för den efterlämnade familjen gynnsam riktning framstår såsom i hög grad angelägen. Den tid, under vilken rörelsen får bedrivas för dödsboets räkning utan särskilt tillstånd, bör sättas till minst tre och högst fem år. Det kan inträffa genom flera samverkande orsaker, att änkan för sin försörjning är

helt beroende av att få fortsätta den verksamhet, som hon och mannen ofta med stora ekonomiska uppoffringar övertagit och med omsikt drivit fram till dräglig ekonomisk bärighet. Det kan i sådana situationer icke vara överensstämmande med krav på billighet och rättvisa att försätta änkan i en brydsam ekonomisk situation. Den tid, under vilken änkan bör få fortsätta att driva rörelsen utan särskilt tillstånd, måste därför fastställas till minst tre och högst fem år.

De bestämmelser, som reglera rätten att utan särskilt tillstånd för dödsbos räkning bedriva trafikrörelse, tillkommo genom 1940 års förordning angående yrkesmässig automobiltrafik m. m. Före denna tid funnos icke några i författningarna fastställda regler, hur det skulle förfaras vid en trafiktillståndsinnehavares frånfälle med hans tillstånd. Den praxis, som hade utbildats, innebar, att den avlidne tillståndsinnehavarens änka eller son, som arbetade i rörelsen, fick trafiktillståndet överfört på sig, om de så önskade, och därigenom bereddes försörjning. Genom de 1940 införda bestämmelserna ändrades de dittills gällande för de efterlevande tillfredsställande villkoren i grunden. Skäl kunna för visso anföras för en återgång till de förhållanden, som rådde före 1940 för änkornas vidkommande, i syfte att bereda dem drägliga utkomstmöjligheter under en eljest brydsam tid. Å andra sidan framstår det som mindre lämpligt att helt bryta med den ordning, som nu tillämpats under ett decennium. Om under sådana förhållanden den tid, under vilken trafikrörelse får drivas för efterlevandes räkning utan särskilt tillstånd, förlänges till minst tre och högst fem år efter trafiktillståndsinnehavarens död, torde någorlunda rimlig hänsyn ha tagits till kraven på ekonomisk trygghet.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta uttala sig för sådan ändring av förordningen angående yrkesmässig automobiltrafik m. m., att efterlevande maka och barn till innehavare av tillstånd att bedriva yrkesmässig drosktrafik må få fortsätta rörelsen utan särskilt tillstånd under en tid av minst tre och högst fem år efter dödsfallet.

Stockholm den 25 januari 1950.

Ivar Johansson
i Mysinge.

Per Svensson
i Stenkyrka.

Hj. R. Nilson
i Spånstad.

Axel Rubbestad.

E. Pettersson,
Ersbacken.

Anders Pettersson,
Dahl.

Filip Kristensson
i Osby.

Gunnar Ericsson
i Näs.